

SOUMRAK STRÁŽCŮ

ASPIRIT
ANIMALS™

KROTITEL BOUŘÍ

CHRISTINA DIAZ GONZALEZ

FRAGMENT

Spirit Animals:

Soumrak strážců – Krotitel bouří

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Christina Diaz Gonzalez

Spirit Animals: Soumrak strážců – Krotitel bouří – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SOUMLAK STRÁŽCŮ
SPIRIT
ANIMALS™

KROTITEL
BOUŘÍ

SOUMLAK STRÁŽCŮ
SPIRIT
ANIMALS™

KROTITEL
BOUŘÍ

Christina Diaz Gonzalez

 FRAGMENT

Arktika

EURA

Transwick

Concorba

Zelený
hrad

Okaihi

AMAYA

ERDAS

Maxovi: opravdovému milovníku zvířat – C.D.G.

Copyright © 2018 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

SCHOLASTIC, SPIRIT ANIMALS and associated logos are trademarks
and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

Translation © Václav Soukup, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4178-0

ISBN e-knihy 978-80-253-4255-8 (1. zveřejnění, 2019)

ÚZKÁ SOUTĚSKA

ABEKE NASÁLA VZDUCH DO PLIC, CHVILKU HO TAM PODR-
žela a pak zvolna vydechla. Stála na palubě, blížil se
rozbřesk. Vzduch se změnil a začal jí připadat známý. Přesto-
že od jejích rodných savan je stále dělila značná vzdálenost,
bríza k ní donesla vůni, teplo a atmosféru domoviny. Na ob-
zoru se rýsovala Niloj a ona se už nemohla dočkat.

Pět Zelenopláštníků – Abeke, Conor, Mej-lin, Rolan
a Anka – se plavilo na malé lodi již několik dní, avšak do je-
jich cíle v jižní Niloji jim pořád ještě zbývala dlouhá cesta.
Abeke si začínala myslet, že se na ni přenáší Urazina nechuf
k vodě. Toužila jediné po tom, aby konečně mohla vkročit na
pevnou zemi... museli však vytrvat. Doufali, že v knihovně
Takodova bývalého kláštera se dozvedí něco podstatného
o symbolech pout – to byla jejich priorita.

S tou prioritou se však požil kdosi nežádoucí... někdo,
kým Abeke i ostatní čtyři opovrhovali. Někdo, kdo se do
kláštera rovněž vrátil a mohl by pro ně mít pár odpovědí.

Kovo.

Při pouhé myšlence na velikého opičáka se jí dělalo špatně. Gorila zosnovala První i Druhou Požiračovu válku, při kterých vyhasly tisíce životů. Zemřel tehdy i Mej-linin otec. Na něco takového se nedalo prostě zapomenout, přestože jim znovuzrozená verze Kova nedávno pomohla porazit Žerfa.

Vycházející slunce nyní protínalo oblohu růžovými a purpurovými paprsky, čímž přidávalo obzoru na kráse. Abeke se pravděpodobně brzy setká s Kovem a nejspíš bude muset všechny své pocity z něj odložit stranou.

Zamyšleně hleděla dolů do tmavě modré vody.

Podobal se její vztek na Kova tomu, co lidé cítili k Zelenopláštíkům?

Ne, zavrhla to přirovnání. Šlo o jinou situaci. Zelenopláštníci Žerfovi nesloužili dobrovolně – byli nakaženi jeho parazity. A vražda čungského císaře byla na Zelenopláštníky narafičená. Kovo oproti tomu všechny ty strašné věci udělal sám z vlastní vůle. Přivedl svět lidí na pokraj zániku.

Dvakrát.

Při pomyšlení na Kova a jeho záludnost Abeke přeběhl mráz po zádech. Otřásla se. V jeho přítomnosti se bude muset mít na pozoru.

„Nemůžeš spát?“ zeptal se Rolan, když se k ní připojil na palubě. „Nebo si jenom vychutnáš východ slunce?“

„Ani jedno,“ vzdychla Abeke. „Jenom přemýšlím.“

„Jo, já taky.“ Rolan se zády opřel o zábradlí. „Tahle rozviklaná stará loď nás zatím celkem podržela. Ale má před sebou ještě jeden týden.“

Abeke se usmála. Měli štěstí – když se Dawson doslechl o svém bratrovi, trval na tom, že Zelenopláštíkům pomůže dostat se z Eury. Měli díky němu zásoby, zbraně, loď a posádku, složenou ze dvou starých rybářů, Mila a Keana.

„Vlastně jsem myslela na Kova,“ přiznala Abeke. „Netěším se na něj.“

„Dokážeš si představit, jak je asi Conorovi? Když naposledy odcestoval do Takodova kláštera, vrátil se odtamtud nakažený parazitem Žerfa. Musí to pro něj být fakt těžké.“

„Pravda. To mě vůbec nenapadlo...“ Abeke si znovu vzdychla. Tolik se těšila na návrat do Niloje, že si ani nenašla chvíli, aby pomyslela na Conora. „Mluvil jsi s ním? Je v pohodě?“

„Bude v pořádku,“ řekla Mej-lin, která k nim přišla z přídě. „Je to hrdina Erdasu. Něco vydrží.“

„Napadlo mě...“ objevila se vedle nich zničehonic Anka. Její chameleonské schopnosti Abeke pořád vyváděly z míry. Na své lovecké dovednosti byla vždycky pyšná, ale tahle drobná Zelenopláštnice jako by mátl její smysly. „... že kdyby v té knihovně nebyly žádné informace o symbolech pout, ale Kovo by něco věděl, prozradil by nám to? Jasně, pomohl vám s Žerfem, jenže to udělal proto, že byl ohrožený celý svět. Lidi si moc neoblíbil... ani Zelenopláštníky.“

„Možná ho změnilo pouto s Takodou,“ řekl Rolan. „Ukázalo mu svět z jiného úhlu.“ Vzhlédl vzhůru k Essix, jež kroužila nad lodí. „*Nás* naše spirituální zvířata změnila. A rád bych si myslel, že jsme změnili i my je.“

Jakmile to Rolan dořekl, Essix zavřískla, střemhlav slétla k levoboku a jako na protest mu prosvíštěla těsně nad hlavou.

Sokolice byla svéhlová a paličatá, ale nikdo nepochyboval, že pro Rolana má slabost. Spolupracovalo se jim dobře – oba byli naprosto nezávislí, přesto vždy věrní.

Mej-lin se zahihňala. „Opravdu jsi ji změnil.“

„Moc vtipný, Essix!“ křikl Rolan. „Hezky jsi mě podpořila.“

Sokolice ještě jednou prolétla kolem lodi a pak dosedla na vrcholek stěžně. „Možná Essix něco zahlédla,“ řekl Connor. Právě vyšel z podpalubí a vypadal ustaraně. Přistoupil k zábradlí a pohlédl na obzor. „Vlastně jsem šel nahoru, abych vám řekl, že do kláštera bychom možná vůbec směřovat neměli.“

Mej-lin položila Connorovi ruku na rameno. „Conore, po tom, co se stalo se Žerfem, je to pro tebe asi těžké –“

„O to nejde,“ přerušil ji. Ustoupil od zábradlí a pohlédl na zbytek skupinky. „Měl jsem vidění. Bylo jen krátké a nejasné, ne jako to s tou vlnou, které jsem měl předtím, ale myslím, že je potřeba plout někam jinam.“

„Kam?“ zeptala se Abeke a v duchu se zaradovala, že se možná vyhnou Kovovi. „Co jsi viděl?“

„Byla to obrovská jáma nebo možná hluboký kráter a klenuly se přes něj tři skalní mosty... jeden nad druhým.“ Connor na okamžik zavřel oči. „Taky tam seshora přes ty tři mosty stékal vodopád a vléval se do jezírka na dně.“

„A byl tam nějaký ze symbolů pout?“ vyzvíдалa Anka. „Ukrytý za vodopádem jako Dráp šelmy?“

Connor zavrtěl hlavou. „To bych neřekl, ale pokud je máme najít, musíme začít tam. Tím jsem si jistý. A měl jsem pocit, že to místo leží nedaleko odtud.“

„Popisem mi to připomíná velkou prohlubeň Taabara,“ řekla Abeke. „Ta je celkem blízko, v severní části Niloje.“

„Severní Niloj... to se mi líbí!“ zazubil se Rolan nadšeně. „Každá hodina mořské nemoci, kterou oželím, je výhra.“

„Tys aspoň celou dobu byl se svým spirituálním zvířetem,“ poukázala Mej-lin. „My ostatní jsme ta svoje měli v klidovém stavu. Bude fajn se s nimi proběhnout.“

„Možná bychom se měli rozdělit,“ řekl Conor, když Essix vřískla a zase vzlétla. „Část z nás vyrazí k prohlubni, zatímco zbytek bude pokračovat k Takodovi do kláštera.“ Conor se zamračil. „Pro případ, že jsem si to vidění špatně vyložil.“

„Já nevím,“ odpověděla Anka. „Myslím, že zůstat spolu je lepší.“

„Taky bych řekla.“ Abeke natáhla ruku a stiskla Conoro-
vi předloktí. Hodně toho už spolu zažili a ona jeho instink-
tům důvěřovala. „Věřím tvým viděním... zatím ses nikdy
nezmýlil.“

„Navíc když zůstaneme spolu, třeba tak předejdeme
tomu, co se stalo s...“ Rolan nedokončil větu. Téměř porušil
jejich nevyzvoené pravidlo.

Skupinka ztichla. Ztráta Ctirada při závalu jeskyně byla pro všechny stále ještě příliš živá. První dny po té události se spolu nebavili o ničem jiném, ale pak jednoho rána přestali, aniž by k tomu kdokoli z nich řekl jediné slovo. Nebylo to tak, že by na něj nemysleli; jen se prostě museli plně soustředit na svůj nynější úkol. Záviselo na tom jejich přežití.

Od té doby už nepřemýšleli, zda bylo správné odejít, nestrachovali se, zda Ctirad přežil, neobávali se toho, že

Dráp šelmy našli Přísežníci. Soustředili se jen na svoji misi. Museli najít dva zbývající symboly pout, Krotitele bouří a Dračí oko.

Ticho přerušila Anka: „Abeke, jak dlouho podle tebe bude trvat, než se dostaneme k velké prohlubni Taabara?“

Abeke pokrčila rameny. „Dlouho asi ne. Budu se muset kouknout na mapu. Vydrž.“

Doběhla do podpalubí, popadla mapu Niloje a pospíchala zpátky k přátelům.

„Podívejte se.“ Otevřela ji a ukázala na místočko v oceánu poblíž severního pobřeží kontinentu. „Jsme někde v téhle oblasti. Můžeme Milovi a Keanovi říct, aby změnilí kurz a zamířili k téhle řece.“ Prsty přejela po pobřeží k ústí řeky, pokračovala proti proudu do vnitrozemí a zastavila se poblíž nějakých hor. „Jakmile se vylodíme, vydáme se savanou přes tuhle kopcovitou oblast a tady narazíme na velkou prohlubeň Taabara. Můžeme tam být už dnes večer nebo zítra ráno.“ Na chvíli se odmlčela. „Možná. Myslím.“

„Fajn, hotovka.“ Rolan vymrštil prst směrem k moři a zažubil se. „Kupředu! K prohlubni Taabara!“

„Ehm, jasně...“ Mej-lin obrátila oči v sloup, ale nedokázala se ubránit úsměvu. „Dojdu radši říct Milovi a Keanovi, že jsme změnilí plány, dobře?“

„Hlavně nezapomeňte...“ Conor zaváhal a promnul si vybledlé znamení, které mu na čele zanechal Žerf, „že Taabara může být jenom úplný začátek. Mám pocit, že nebude snadné symboly pout najít.“

„Odkdy my to měli lehké?“ mrkla Abeke na Conora. „Těžké úkoly máme rádi.“

„Jo, asi jo,“ řekl Conor a obrátil se k pobřeží, ztracený v myšlenkách.

Když nasedali do malé veslice, slunce měli přímo nad hlavou. Žádné přístavy nikde poblíž nebyly, takže Milo loď ukotvil uprostřed řeky a Keane s nimi nyní vesloval na souš.

„Takže... jak dlouho máme čekat, až se vrátíte?“ zeptal se Keane, zatímco se blížili ke břehu, který byl obrostlý rákosím šáchoru.

Abeke se kousla do rtu. Chtěla mít přístup k lodi, ale nechat dva staré rybáře vězet uprostřed ničeho jí nepřipadalo fér. „Jde o to, že... si nejsme jistí, jak dlouho budeme pryč.“

„No, Dawson nás zaplatil na dva týdny plavby,“ odpověděl Keane. „A zbývá nám jídlo zhruba na týden, takže je to na vás.“

„Můžete tu pár dní počkat a pak zamířit někam zpátky podél pobřeží?“ navrhl Rolan, zatímco se loď přiblížila ke břehu.

„Určitě,“ přikývl Keane. „Mám sestru v Badiru; to je malý přístav kus odtud. Tam bychom se mohli sejít. Počkáme ještě dva týdny, když nám Dawson zaplatil... Víc od sestry asi stejně nemůžu žádat.“

„V Badiru, dobře,“ souhlasila Mej-lin. Když veslice připlula k prvnímu rákosí, hodila si na rameno batoh se zásobami. „Pokud se sem nevrátíme do několika dnů, setkáme se tam.“

„Hodně štěstí!“ zavolal Keane. Pět Zelenopláštníků seskočilo z lodi do asi půl metru hluboké vody.

Abeke se brodila šplíchající řekou a prodírala se rákosím; chodidla se jí bořila do písku a naplavenin. Konečně se země zpevnila a ona vystoupila na břeh. Jakmile vyšla z rákosí a vkročila na travnatou savanu, pořádně se nadechla a vychutnávala si horké slunce, jež do ní pražilo.

Byla doma.

A chybělo tu jen jediné.

Shrnula si rukáv a natáhla ruku. „Pojď ven, Urazo.“

V záblesku světla se objevila leopardice a zvedla hlavu ke slunci. Nasála nilojský vzduch a velké nozdry jí zacukaly. Tiše a spokojeně zavrňela.

„Já vím,“ řekla Abeke, a zatímco vstřebávaly své okolí, pohladila Uraze klenutý hřbet. „Vnímala jsem to úplně stejně. Je skvělé být doma.“ Vysoká zlatá tráva savany se vlnila ve vánku. Nedaleko se rýsovaly kamenité kopce, přes které se měli dát.

Uraza si protáhla nohy. Abeke věděla, po čem leopardice touží. „Utíkej,“ zašeptala.

Uraza proskočila vysokou trávou a naplno uháněla savanou směrem ke kopcům. Abeke dobře znala to potěšení, které leopardice prožívala díky náhlé volnosti. Bylo by úžasné utíkat vedle ní, vydat se na lov a užívat si polední slunce, které se jim opíralo do ramen. Ale na to teď nebyl čas. Měli úkol.

„Uraza má stejnou radost jako já, že už nemusí být na lodi,“ vyzpozoval Rolan. Vysoká tráva šustila, jak v ní leopardice běhala tam a zpátky. „Ty nevypustíš Brigana, Conore?“

Conor se poškrábal vzadu na krku a hleděl na jasnou oblohu. „Myslím, že počkám na večer, až se trochu ochladí.“

„Tohle je Niloj,“ varovala Abeke. „Přes den je tu horko pořád.“

Essix zakroužila nad skupinkou, vřískla, aby na sebe na obloze upozornila, a pak zase odlétla pryč.

„Jo, jo, už jdeme,“ odpověděl Rolan na sokolčin výkřik. Připravil si svůj zelený plášť, batoh a čutoru. „Máte všichni všechno?“ zeptal se.

„Odkdy jsi ty ten zodpovědný?“ škádlila ho Mej-lin.

Rolan se usmál. „Od doby, kdy jsem si uvědomil, že pokud si někdo zapomene vodu, budu se s ním muset dělit o svoji.“

„Opravdu?“ Conor stěží dokázal skrýt úsměv. „Chceš říct, že by ses o ni nepodělil s Mej-lin?“

Abeke uslyšela, jak se neviditelná Anka zachichotala.

Všichni věděli, jak to je mezi Rolanem a Mej-lin, ale obvykle nikdo nic neříkal. Potvrzovalo to jen občasné zrudnutí Mej-lininých tváří a Rolanova rychlá snaha změnit téma.

„Plýtváme časem... Jdeme.“ Mej-lin vypochoďovala vpřed a nechala skupinku za sebou dříve, než Abeke stačila zjistit, jestli jí opět zruřověl obličej.

Zatímco se trmáceli k prohlubni Taabara, na nebi se sešlo pár načechraných bílých mraků, které jim přinášely občasnou úlevu od žáru. Změnil se i terén; z travnaté savany se staly kamenité pahorky, porostlé stromy. To, co z dálky vypadalo jako kopce, se nenápadně přeměnilo v jantarově žluté hory s rozptýlenými zelenými skvrnami.

Když se zastavili pod rozložitými větvemi cypřiše, aby si krátce odpočali, Conor vypustil Brigana. Vlk vyskočil ven, zavrtěl ocasem, skočil na něj a porazil ho na zem.

„Nazdar,“ smál se Conor. Brigana se mu předními tlapy postavil na prsa a zvedl čenich, aby zavěšil ve vzduchu. Conor hladil vlka po šedobílé srsti, zatímco jeho zvířecí společník zkoumal okolí svými kobaltově modrými očima. „Cítíš něco?“

Brigana pohlédl dolů na Conora a rychle mu olízl čelo. Pak z něj seskočil a vydal se na další průzkum okolí.

„Ha, brala bych to jako čistý *vzduch*,“ řekla Anka, splývající s kmenem stromu, o který se opírala.

Abeke otevřela mapu a podívala se, kde se nacházejí. Zdálo se, že rokle tvořící velkou prohlubeň Taabara by měla být nedaleko.

„Jdeme správně?“ zeptala se Mej-lin.

„Myslím, že jo,“ odpověděla Abeke a clonila si oči před planoucím sluncem. Prozkoumávala krajinu a hledala potok, který by mohl napájet vodopád stékající do prohlubně.

Někde v dálce dlouze zavyl Brigana.

Rolan natáhl ruku a pomohl Conorovi vstát. „Vypadá to, že tvůj parťák našel něco zajímavého.“

Conor se zazubil. „Dejte mu pět minut, na něco narazí.“

Všichni se vydali směrem, odkud se zvuk ozval. Rolan zatřepal svojí čutorou. „Fakt doufám, že našel nějakou čerstvou vodu, protože jsem skoro na suchu.“

Abeke zakroutila hlavou. „A kdo tu vyprávěl o tom, že máme mít dost zásob, abychom se později nemuseli dělit? Aha, byl jsi to ty.“

„Hele...“ pokrčil rameny Rolan s nezbedným úsměvem na tváři. „Moje svaly potřebují speciální zavodňování.“

Všichni se té poznámce hlasitě zasmáli.

„Zas *tak* vtipné to nebylo,“ zamumlal Rolan.

Skupina brzy došla k potoku, kde polehávali Brigana s Urazou.

„Koukněte na ty dva,“ ukázala Mej-lin. „Jsou jako –“

„Ššš.“ Abeke si přiložila ruku k uchu. „Poslouchejte.“

Kromě zurčení potoka se ozýval i jiný zvuk, hlasitější – jako když z výšky padá voda a někde dole naráží na skálu.

„Ten vodopád tu někde je,“ řekla Abeke, když si Rolan naplnil čutoru. „Musí být kousek odtud po proudu.“

Abeke s ostatními šla podél potoka až k místu, kde země prudce klesala a mizela v obrovské prohlubni. Stáli přímo na okraji hlubokého jícnu a dívali se na potok, klesající dolů přes tři skalní oblouky – zdálo se, že každý z nich protíná prohlubeň v jiné výšce.

„Co teď?“ zeptal se Rolan a hleděl dolů. „Slezeme dolů do té zaječí nory, nebo přejdeme po jednom z můstků, nebo zůstaneme tady nahoře?“

„V tom vidění jsem se z prohlubně díval nahoru a viděl jsem padající vodu,“ poplácal Conor Brigana, který se k nim nyní znovu připojil. Vlk se přitiskl k jeho ruce. „Takže bych řekl, že budeme muset slézt na dno.“

„Jo,“ vzdychl Rolan. „Bál jsem se, že to řekneš.“

Abeke pohlédla k západu, kde se již nad obzorem sklánelo slunce. Cestu sem zvládli rychle, ale v prohlubni bude větší přítmí. Blížila se noc a v dálce již slyšela švitořit slavíka. Pokud půjdou dolů, musí sebou pohnout.

„Co myslíš, Urazo?“ zeptala se Abeke leopardice, která mžourala přes okraj kráteru hned vedle ní. „Měli bychom slézt dolů a zjistit, jestli tam něco je? Nebo počkat do rána?“

Uraza skočila ze skalního převisu na stezku svažující se ke dnu.

„Hádám, že tohle byla odpověď,“ poznamenala Mej-lin a skočila za ní. Ohlédla se nahoru na zbytek skupinky. „Pojďte!“

Jakmile došli na dno prohlubně, Mej-lin vypustila Dží. Velká panda se dověkla k Mej-lin a přitiskly se čely k sobě. Jejich ryzí náklonnost bila Abeke do očí. Pak se panda přikolébala k jezírku, kde Brigán s Urazou chlemtali vodu. Zelenopláštníci se rozdělili a pátrali po něčem, co by jim objasnilo, proč je Conorovo vidění zavedlo právě sem.

Abeke nejdřív šla k vodopádu. Doufala, že by za ním mohla být jeskyně jako v Euře, ale nic takového tam ne našla.

Rolan se dotkl jantarového přívěsku, který mu visel na krku. „Možná to bude schované v nějakém kameni jako Srdce země.“

„Jenže tady je asi tak milion kamenů,“ řekla Anka.

„Co když je to schované tam?“ Conor ukázal na úzkou průrvu mezi skalními stěnami.

Abeke k němu přistoupila. „Říkáš, že bychom měli jít tudy?“ Mezera mezi dvěma stěnami byla tak malá, že by museli jít v řadě za sebou. Kdyby se zúžila ještě víc, jejich spirituální zvířata by určitě neprošla. Pro Dží to bylo příliš těsné už teď.

„Vidíš ta vyšlapaná místa?“ Conor ukázal na kamenitou zem. „Myslím, že je to stezka, kterou někdo používal. Hodně používal.“

Mej-lin s Rolanem se k nim připojili a oba nakoukli do dlouhé úzké rokle.

„Měli bychom to tam prozkoumat, než se úplně setmí,“ řekla Mej-lin. „Nemyslíš, Rolane?“

Rolan neodpověděl. Jen upřeně hleděl dovnitř.

„Rolane?“ zopakoval Conor.

Mej-lin mu položila ruku na rameno. „Myslíš na Táríka, vid?“ řekla. „Na vaši poslední společnou výpravu.“

„Vypadalo to tam hodně jako tady,“ zamručel. „Byla to podobná rokle. Úzká soutěska.“

„Ale tohle není to místo a my nebojujeme s Požíračem a Dobyvateli,“ odpověděla Mej-lin něžně.

Abeke náhle pocítila tíseň. Tohle místo bylo ideální pro případné přepadení. Rychle se rozhlédla kolem a vyburcovala své lovecké instinkty.

Bylo příliš velké ticho.

I ten slavík přestal zpívat.

Něco bylo v nepořádku.

„Myslím, že bychom odtud měli zmizet,“ řekla Abeke tlumeně. „Možná pošli Essix, ať se podívá, jestli –“

Než mohla Abeke dokončit větu, dolů seskočila postava v kápi a zatočila před nimi bojovou holí.

„Teď!“ ozval se výkřik shora a najednou všude kolem nich přšeli bojovníci v šedivých pláštích.

Jeden dopadl za Abeke, další skočil před ni. Potom jiní dva zatarasili vchod do strže.

Abeke vytáhla šíp z toulce a připravila se ke střelbě, zatímco Mej-lin tasila svůj meč.

Ze srážů vmžiku seskočily více než dvě desítky postav v pláštích... se zbraněmi v rukou obklíčili Zelenopláštníky i jejich spirituální zvířata na druhé straně u jezírka. Vysoko nad nimi se na skalním oblouku vyrovnalo přinejmenším deset dalších útočníků a svými luky mířili na Abeke s přáteli.

Neměli kam utéct... Byli v pasti!

PŘEROSTLÁ KOULE CHLUPŮ

PŘEDEM PROHRANÝM BITVÁM SE ROLAN VŽDYCKY RADĚJI vyhýbal. Na ulicích v Concorbě se naučil, že diplomacie dokáže zázraky. Slova často přinášela lepší výsledky než nějaký meč.

Rolan rychle zhodnotil situaci. Nepřátelé obklopili jejich spirituální zvířata, ale ta se o sebe dokázala postarat sama. Čtyři Zelenopláštníci se již připravili k boji, ale nebyl si jistý, kam se poděla Anka. Maskovala se tak dobře, že ji vůbec neviděl. Viděl však to, že jejich protivníci na sobě nemají černé oblečení jako Přísežníci.

Snad by je mohl přesvědčit, že sem nepřišli ve zlém.

„Přátelé, přátelé,“ sklonil Rolan svou dýku a udělal krok k jedné z postav. „Nechceme vám ublížit.“ Choval se klidně, jako kdyby navrch měli on a jeho společníci, nikoli jejich soupeři.

„Rolane...“ pronesla Mej-lin, aby ho varovala, že zvolit tenhle přístup možná není ten nejlepší nápad.

Rolan si jí nevšímal. Ona byla válečnice tělem i duší a její přirozeností bylo bojovat za všech okolností. On musel využívat toho, že má kuráž. Udělal další krok. „Nepřišli jsme sem bojovat. Jenom něco hledáme. Třeba byste nám mohli pomoci.“

Odpověď přišla rychle. Postava před ním zatočila holí ve vzduchu, zaútočila na jeho kolena a pokusila se mu podrazit nohy.

Rolan přeskočil konec hole, rychle ji chytil, vyškubl ji zahalené postavě z ruky a obrátil hůl proti ní.

Diplomacie občas nefungovala.

„POČKEJTE!“ zvolal hlas seshora. Z díry poblíž jednoho ze skalních můstků se vynořil další bojovník v kápi. Seběhl po stezce dolů, poslední dva metry seskočil a smykem zastavil přímo před Rolanem. „Neubližujte jim. Jsou to naši přátelé.“

Rolan tomu nemohl uvěřit... Jeho slova zafungovala.

Postava v plášti si stáhla šedou kápi.

„TAKODO!“ vykřikla Mej-lin.

Takoda se usmál, přiskočil a objal se s Mej-lin a pak i s Abeke, Conorem a Rolanem. „Jsem tak rád, že jste všichni živí a zdraví!“ zvolal, ale poté ztlumil hlas: „Slyšel jsem, co se stalo čungskému císaři. Jak mohli Zelenopláštníci něco takového udělat? Co se děje?“

„Zosnovali to lidé, kteří se za nás vydávali,“ odpověděla Mej-lin. „Snažíme se to celé napravit.“

Takoda neváhal ani vteřinu. „Jak vám můžu pomoci?“ zeptal se. „Mám s vámi někam jít? Nebo potřebujete úkryt?“

Rolan na Takodu zíral. Za dobu, co se neviděli, chlapec zesílil a vyrostl o nějakých deset centimetrů.

Ale jeho spirituálním zvířetem byl Kovo. Rolanovi se ne líbila představa, že by s nimi cestoval ten, kdo si kdysi podmanil Erdas. „Slyšel jsi o něčem, co se jmenuje Krotitel bouří... nebo Dračí oko?“

Takoda zavrtěl hlavou. „Co to je?“

„Jsou to důležité předměty, které potřebujeme, abychom mohli očistit jméno Zelenopláštěníků a sjednotit Erdas,“ vysvětlil Conor. „Věříme, že přinejmenším jeden z nich se nachází v Niloji.“

Postavy v kápích si mezi sebou začaly šeptat. Mniši na ně stále mířili zbraněmi.

„Takodo, co se děje?“ křikl někdo.

Takoda se otočil. „Skloňte prosím zbraně... všichni.“ Stlačil dolů kopí jednoho mnicha, co stál poblíž. „Jsou to mí přátelé. Ti, o kterých jsem vám vyprávěl. Ti, co pomohli porazit Žerfa. Hrdinové Erdasu. Měli bychom je vítat, ne jim hrozit.“

Brigan zavrčel na jednoho z mnichů a Uraza napjala svaly. Dokonce i Dží výhružně hleděla na osobu před sebou.

„Povolejte svá spirituální zvířata do pasivního stavu,“ špitl Takoda. „Mniši se neuklidní, dokud budou venku.“

Mej-lin, Abeke a Conor se po sobě krátce podívali. Všichni beze slov přikývli a přivolali svá zvířata.

Mniši nejdřív váhali, ale nakonec pomalu sklonili zbraně a stáhli si kápě, aby dali najevo, že je přijímají.

Z Takody se stal vůdce jeho komunity. Tohle rozhodně nebyl ten sklíčený chlapec, kterého Rolan tenkrát poznal v Zeleném hradě. Podzemní boje se Žerfem ho viditelně proměnily... nebo to byl Kovův vliv? Probudilo v něm jejich

pouto schopnost velet ostatním? Nebo šlo jen o důsledek dospívání? Rolan si nebyl jistý. Třeba se Kovo změnil také. Pochyboval o tom, ale vyloučit se to nedalo.

„Nevíš o někom, kdo by nám pomohl?“ zeptala se Mej-lin.

Rolan se bál, že je Takoda povede ke Kovovi, ale mladý mnich je překvapil. „Nevím o *nikom*, kdo by znal odpovědi, které hledáte, ale vím o *místě*, kde by se možná daly najít. Pojdte za mnou,“ pokynul jejich skupince, aby ho následovala do rokle.

„Ne!“ Mnich, který předtím zaútočil na Rolana, se vrhl dopředu a zablokoval jim cestu. „Nemůžeš je vzít do Maktaby. Ohrozil bys tím všechny a všechno.“

„Ustup, Sode,“ upřel na něj Takoda neústupný pohled. „Myslím, že jsem si vysloužil právo přivést do naší komunity čtyři hosty – čtyři *přátele*.“

Sod neustoupil. „Hledají je Přísežníci! Slyšel jsem, co se stane těm, kdo pomáhají Zelenopláštíkům. Nemůžeme je pustit dovnitř. Knihovny se nikdy nikdo nezmocnil proto, že cizinci do ní mají vstup zapovězený.“

„Ti čtyři nejsou žádní cizinci,“ hádal se Takoda. „Znají je všichni.“

„Ehm,“ odkašlala si Anka. Poodešla od skalní stěny, kde se maskovala, a umožnila ostatním, aby ji viděli. „Ve skutečnosti je nás pět.“

Takoda se k ní otočil. Nevšiml si jí, ačkoli stála tak blízko u něj.

„Anka patří k nám,“ vysvětlila rychle Mej-lin. „Její spirituální zvíře je chameleon. Můžeme se za ni zaručit.“

„Vidíš!“ vysmíval se Sod Takodovi. „Nedokážeš rozpoznat nebezpečí, ani když stojí přímo vedle tebe.“ Otočil se k mnichům, zatímco Anka znovu splynula s barvou skalní stěny. „Bratři, nemůžeme jim dovolit vstoupit. Netušíme, k čemu by to mohlo vést. Vše bychom ohrozili.“

„Vidím někoho,“ promluvil Takoda k Sodovi se zařatými zuby, „kdo předstírá, že je silný, a přitom se bojí vlastního stínu.“

„Hele, kdo to mluví!“ zvolal Sod. „Kluk, který se nesměl vydat na cestu Maktaby samotný, a proto musel žádat o doprovod staršího studenta.“

Takoda přimhouřil oči. „A když se žádný starší student nenašel, řekli mi, abych s sebou vzal tebe.“

„Ha! Hezký pokus, ale pravdu známe všichni,“ posmíval se Sod. „Zatím jsi jenom chlapec.“

„O tom se přesvědčíme,“ ušklíbl se Takoda a popošel pár kroků kupředu. Zvedl ruce a oslovil ostatní mnichy hlasitým, hřímavým hlasem: „Bratři a sestry, vy všichni mě znáte a věříte mému úsudku. Toto jsou moji přátelé – ti, kdo porazili Požírače a pomohli zničit Žerfa. Jsou to hrdinové Erdasu, kteří obětavě riskovali všechno pro Niloj... pro celý svět. Přišli hledat odpovědi a odpočinek... něco, co můžeme nabídnout jen my. Není naší povinností podělit se o naše znalosti s těmito čestnými lidmi a postavit se Přísežníkům? Nepovstanete, neseberete odvahu a nepomůžete jim?“

Mniši si začali šeptat. Prohlubní se šířilo odhodlání.

„Byli jsme vyzváni k tomu, abychom se na dějinách *podíleli*,“ pokračoval Takoda, „a ne je pouze uchovávali. Nemůžeme se otočit zády k těm, kteří nás bránili. Je to naše po-

vinnost. Proto se vás ptám...“ na okamžik se odmlčel, aby upoutal co nejvíc pozornosti. „Kdo se ke mně připojí a povede se mnou tyto hrdiny do kláštera, aby tam mohli hledat odpovědi na své otázky? Kdo stojí při mně a při hrdinech Erdasu?“

„Já!“ vykřikl jeden mnich.

„Já taky!“ zařval jiný.

„JÁ!“ zakřičeli zbývající mnichové společně. Všichni, až na Soda, který mlčel s rukama založenýma na prsou.

„Hrdinové Erdasu!“ zakřičel Takoda a zvedl pěst do vzduchu.

„HRDINOVÉ ERDASU!“ odpověděli mniši sborově.

„Jsem rád, že ho máme,“ pošeptal Rolan Conorovi a vyrazil za Takodou do strže.

Jak vcházeli hlouběji do soutěsky, její boční stěny se k sobě stále přibližovaly. Brzy byla ulička úzká jako puklina v hoře. Když se setmělo, Takoda rozsvítil malou lucernu. Rolan vyhlédl po strmých skalních stěnách vzhůru na proužek temné oblohy nad nimi. Věděl, že někde tam létá Essix a hlídá je ze vzduchu.

„Takže co se stalo mezi tebou a tvým kamarádem Sodem?“ zeptal se Rolan Takody. „Není to ten nejprátelejší mnich, jakého jsem kdy viděl... i když jsem dosud neviděl žádného. Kromě tebe, samozřejmě.“

„No, máme trochu společnou minulost,“ vysvětloval Takoda. „Než jsem navázal pouto s Kovem, oba jsme žili jinde ve stejném klášteře. Když skončila válka se Žerfem, poslali nás oba sem. Nemá mě moc v lásce.“

Rolan se tomu mírnému vyjádření zasmál. „Ne, vážně?“